

ΒΕΒΕΒΟΛΟΑ ΚΡΕΣΤΟΒΣΚΗ

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

[Συνέχεια]

Ὁ Βελτίστσεφ ἡσπάζθη ἡπίως τὴν χεῖρά της, καὶ ὁ ἀσπασμὸς οὗτος ἦτο ἄφρων τεκμήριον τῆς πλήρους συγκαταθέσεώς του. Ἀλλὰ καὶ τί ἄλλο ἀπέμενεν αὐτῷ;

— Δὲν τολμῶ νὰ ἐλπίζω πλήρη ἐμπιστοσύνην, μετὰ ταραχῆς ἐπρόφωρεν οὗτος κατόπιν βραχείας σιωπῆς, ἀλλ' ἵνα πιστεύσετε κατὰ τι εἰς τὴν πλήρη εἰλικρίνειάν μου, σὰς παρακαλῶ νὰ κρατήσετε αὐτὰ τὰ χρήματα μὲ κανένα τρόπον δὲν θὰ τὰ πάρω μαζί μου!

Ἡ Λιουδμήλα σκεφθεῖσα, δὲν τὰ ἐδέχθη.

— Μμ... δὲν μου εἶνε τόσο εὐκόλον, εἶπεν αὕτη, εἰς τὸν πλάνητα βίον τὸν ὁποῖον, πιθανῶς, θὰ διᾶγω, νὰ σύρω μαζί μου καὶ τόσον μέγα ποσὸν χρημάτων, μεταβαίνουσα ἀπὸ τόπον εἰς τόπον, διαμένουσα εἰς τὰ ξενοδοχεῖα, ὀλίγα πράγματα εἰμποροῦν νὰ συμβοῦν;... Εἰς πᾶσαν περίπτωσηί τοῦτο εἶνε ριψοκίνδυνον, κ' ἐγὼ δὲν ἄγαπῶ νὰ ριψοκινδυνεύω! Διὰ τοῦτο κρύψατέ τα καλλίτερον εἰς τὸ χρηματοκιβώτιόν σας· εἰς ἐμὲ δὲ ἀρκεῖ ἡ ὑπόσχεσις ὅτι δὲν θὰ τὰ μεταχειρισθῇτε αὐτοβούλως.

— Καὶ ἂν ἐγὼ ἔξαφνα τὰ πάρω καὶ δραπετεύσω εἰς Ἀμερικὴν; ὀλιβερώς ἡστέισθη ὁ Βελτίστσεφ.

— Τότε ἐπὶ τὰ ἔχνη σας θὰ σπεύσουν πράκτορες καὶ τὰ τηλεγραφήματα τῆς ἀστυνομίας, εἶπεν ἡ Λιουδμήλα ἀνταποδίδουσα τὴν ἀστειότητα.

Ἀλλ' ἐν τῇ ἀστειότητι ταύτῃ ἐκρύπτετο λίαν σοβαρὰ προειδοποίησις, καὶ ὁ Πλάτων Βασίλειεβιτς ἐκ τοῦ ἐλαφροῦ αὐτῆς ὑπαινιγμοῦ, ἐνόησε καλλίστα, ὅτι εἰς τὴν ἐλαχίστην πρὸς ἀνάκτησιν τῆς ἐλευθερίας του ἀπόπειραν καὶ εἰς τὴν αὐτόβουλον τῶν χρημάτων χρησιμοποίησιν ἀπειλεῖται ὑπὸ ἀμέσου, ἀπαραιτήτου καὶ σκληρᾶς καταδιώξεως.

— Καίτοι θὰ εἶμαι μακράν, τοῦτο ὁμῶς οὐδόλως μ' ἐμποδίζει νὰ σὰς κατασκοπεύω, προέλαθεν αὕτη διὰ τοῦ αὐτοῦ ἀστείου ὕφους. Καὶ τώρα, πάρετε τὸν πῖλόν σας καὶ φύγετε! Μὴ ἐμποδίζετε τὰς ἐτοιμασίας μου.

— Μὲ δώκετε! ἐπρόφωρεν οὗτος μετὰ ὀλιβεροῦ μειδιάματος.

— Ἀναμφιβόλως. Πῶς ἄλλως θέλετε νὰ πράξω;

— Καὶ διατί τώρα;

— Πά! Διότι ἀκόμη καλὰ-καλὰ δὲν σὰς ἐμπιστεύομαι! ἐλαφρῶς ἐγέλασεν αὕτη διὰ τῆς συνήθους αὐτῇ πανούργου φιλαρεσκείας.

— Καὶ πότε ἀναχωρεῖτε; μετὰ συστολῆς ἀπέτεινε καὶ τὴν ἐρώτησιν ταύτην ὁ Βελτίστσεφ.

— Σκοπεύω ν' ἀναχωρήσω ἀπόψε. Τὸ σπῖτι εἰμπορεῖτε νὰ τὸ ἐνοικιάσετε καὶ νὰ ἐκποιήσετε ὅλα τὰ πράγματα.

— Ἀλλὰ... εἰμπορῶ, τοῦλάχιστον νὰ σὰς συνοδεύσω μέχρι τινός;

— Ὅχι, εἶνε ὅλως διόλου περιττόν! ὀριστικῶς ἀπεποιήθη ἡ Λιουδμήλα. Σὰς ἀπαγορεύω νὰ μὲ ἀκολουθήσετε, ἀλλὰ καὶ δὲν θὰ τὸ κατορθώσετε· ἂν δὲ πράγματι θέλετε τὴν ψυχικὴν γαλήνην καὶ ἐπιθυμεῖτε εἰλικρινῶς νὰ συμφιλιωθῇτε μετ' ἐμοῦ, σὰς προτρέπω νὰ ἀναλάβετε τὸ ταχύτερον καὶ μετὰ πλείονος δραστηριότητος τὴν ὑπόθεσιν τοῦ διαζυγίου, καὶ τότε, Πλάτων Βασίλειεβιτς, σὰς ὁμνύω! θὰ γείνετε εὐτυχής!

— Εὐτυχής... Ἀλλὰ μέχρι τῆς εὐτυχίας πόσα ἀκόμη δύνανται νὰ συμβοῦν! μετὰ περισκέψεως ἐξέφρασεν ὁ Βελτίστσεφ ἐνδεχόμενον ν' ἀποθάνητε... ἢ ἐγὼ δύνατον ν' ἀποθάνω, ὅλοι ὑποκειμεθα εἰς θάνατον! Ἄν ἀποθάνητε σεῖς, τὰ ἔγγραφα κινδυνεύουν νὰ πέσουν εἰς ξένας χεῖρας, ἀπλούστατα δὲ εἰς χεῖρας τῆς ἀστυνομίας, ἡ ὁποία θὰ τὰ ἀποκαλύψῃ καὶ τότε, ποῖα θὰ ἦνε ἡ θέσις μου;... Ἄν δὲ ἀποθάνω ἐγὼ, σεῖς κινδυνεύετε νὰ μένετε χωρὶς τίποτε, ἀφοῦ τὰ χρήματα θὰ μένουν εἰς τὸ ταμεῖόν μου... Καὶ ἐξάγεται ὅτι τοιαύτη κατάστασις καὶ δι' ἀμφοτέρους ἡμᾶς εἶνε ἀκροσφαλῆς.

— Μάλιστα, ἔχετε δίκαιον· θέσις ἀκροσφαλῆς! βραδέως ἐπρόφωρεν ἡ Λιουδμήλα, μελετῶσα τὴν εὐνοίαν τῶν λεχθέντων. Τί νὰ ἐφεύρωμεν λοιπόν, ὥστε νὰ εἴμεθα ἡσυχοὶ ἀμφοτέρω;... Βλέπετε ἐντοσούτῳ ὅτι σεῖς πάντοτε πταίετε! φιλικῶ τῷ τρόπῳ ἐπετίμησεν αὕτη τὸν Πλάτωνα, ἂν δὲν καταστρέφετε τὴν πρὸς ὑμᾶς ἐμπιστοσύνην μου, δὲν θὰ εἴχομεν αὐτὰς τὰς δυσχερείας.

— Τί νὰ γείνη! ἐστέναξεν οὗτος, τὰ γενόμενα οὐκ ἀπογίνονται! ὥστε πρέπει ὡπωσδήποτε νὰ ἀλληλεγγυηθῶμεν.

— Χμ... Εὐκόλον τὸ νομίζετε! ἀλλὰ πῶς; ἐρωτηματικῶς ἀνέσπασεν αὕτη τοὺς ὤμους. Μήπως θέλετε νὰ μοὶ δώσετε γραμματίον δι' ὅλον αὐτὸ τὸ ποσόν; ἐπρότεινεν ἡ Λιουδμήλα σκεφθεῖσα.

— Καὶ σεῖς νὰ μοὶ ἐπιστρέψετε τὰ ἔγγραφα; μετὰ προφυλάξεως ἐδοκίμασεν ὁ Βελτίστσεφ.

Ἡ κ. Κόροβοφ ἐγέλασεν.

— Τί γελάτε; μικρὸν ταραχθεὶς ἠρώτησεν οὗτος.

— Πῶς, τί γελῶ! Πρὸ ὀλίγου ἀκόμη ἐπλῆξατε ἐγκώμια εἰς τὴν εὐφύαν μου, τώρα δέ, φαίνεται ὅτι μὲ ἐκλαμβάνετε ἐκ νέου διὰ καμμίαν ἀνόητον. Φθάνουν αἱ πονηρίαι, Πλάτων Βασίλειεβιτς.

— Πονηρίαι;... πῶς σὰς ἐφάνη... Καλὲ τί λέγετε... ποῖαι πονηρίαι... ἐψι-

θύρισεν οὗτος ἐνδοιάζων καὶ δικαιολογούμενος.

— ὦ, τὸν ἀκακὸν, τὸν ἀπονήρευτον! ἡστέιζετο αὕτη διὰ τοῦ φιλικωτέρου ὕφους· ἢ εἴσθε τόσον τεταραγμένος ὥστε, πράγματι, δὲν εἰμπορεῖτε νὰ στοχασθῇτε καὶ αὐτὸ μάλιστα τὸ ἀπλούστατον πρᾶγμα; Πονηρίαι, ἔξυρετε τί, φίλε μου, ὅταν ἀντὶ τῶν ἐγγράφων μοὶ δώσετε σεῖς γραμματία, εἰμπορεῖτε νὰ καταστρέψετε ἀμέσως τὰ ἔγγραφα, καὶ αὐτοστιγμὴ νὰ δηλώσετε ὅπου δεῖ, ὅτι δι' ἀπάτης καὶ βίας σὰς ἀπέσπασαν ἄκυρα γραμματία, ἐγὼ δὲ θὰ εὐρισκόμην εἰς δεινὴν θέσιν νὰ τρέχω εἰς τὰ δικαστήρια διὰ νὰ ἀποδείξω τὸ δίκαιον τῆς ἀγωγῆς μου. Ὅχι, φίλε μου, εἰς αὐτὰ ἐγὼ δὲν πείνομαι;

— Τότε λοιπὸν τί θέλετε; δι' ὑποκρυπτομένης ἀθυμίας ἠρώτησεν ὁ Βελτίστσεφ.

— Θέλω τὰ γραμματία, ἀλλ' ὅχι εἰς ἀντάλλαγμα τῶν ἐγγράφων, ἐδήλωσεν ἡ Λιουδμήλα.

— Αὐτὸ λοιπὸν θέλετε! ἐγέλασεν οὗτος· δηλαδή, μὲ ἄλλους λόγους, θέλετε νὰ μὲ περιπλέξετε καὶ νὰ μὲ δεσμεύσετε ἀκόμη περισσότερον.

Ἡ Λιουδμήλα μετ' αὐστηρότητος ἀνέσπασεν ἐκπληκτος τὰς ὀφρῦς.

— Βεβαίως! ἐξηκολούθησεν ὁ Βελτίστσεφ. Μήπως δὲν εἶνε ἀληθές; Συλλογισθῇτε!... Τώρα προϋπεθέσατε ὅτι θὰ καταστρέψω τὰ ἔγγραφα, τὰ δὲ γραμματία θὰ τὰ κηρύξω ἄκυρα. Πολὺ καλὰ. Ἐπιτρέψατέ μου λοιπὸν τώρα νὰ σὰς ἀπαντήσω περὶ τῶν ἰδικῶν μου προϋποθέσεων. Ὑποθεθεῖσθω ὅτι, ἀναχωροῦσα ἐντεῦθεν μετὰ τῶν γραμματίων μου καὶ τῶν ἐγγράφων, συναντᾷτε πουθενὰ ἓνα ἄνδρα, πρὸς τὸν ὁποῖον, πράγματι, διδετε τὴν καρδίαν σας, ἀπλῶς διότι σὰς ἤρεσεν, ἢ διότι εὐρίσκετε εἰς αὐτὸν περισσότερον συμφέρον ἢ εἰς ἐμέ. Καὶ λοιπόν, τὰ τεριάζετε· ἴσως καὶ τὸν ὑπανδρεύσεσθε, ἐγὼ δέ; Ποῖα ἔσεται ἡ θέσις μου ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ; Καὶ τὸ συμπέρασμα εἶνε ὅτι, γενόμενος ἡδη ὅλως ξένος δι' ὑμᾶς, θὰ μείνω, ἔνεκα τῶν γραμματίων, ὀφειλέτης, καὶ αἰώνιος δούλος σας, ἔνεκα τῶν ἐγγράφων. Ὡστε ἐκτὸς τῆς πενίας, τώρα μοὶ προτείνετε χειροτέραν δουλείαν ἢ πρότερον. Ὅχι, Λιουδμήλα Σεργέεβνα! εἴσθε παραπολὺ μεγαλόφρων! ἐν ἀγανακτῇσει εἶπεν ὁ Βελτίστσεφ μετ' ἀποφάσεως ἐγεργεῖσθαι· ναί, εἴσθε πολὺ μεγαλόφρων, ἐγὼ δὲ εἶμαι λίαν ἀπνηδυημένος, ὥστε νὰ ὑπομείνω τὴν ἀτελεύτητον ταύτην βάσανον, καὶ διὰ τοῦτο προτιμότερον νὰ δώσω ἐγὼ ὁ ἴδιος ἐν πέρας εἰς ὅλα αὐτὰ διὰ μιᾶς καὶ νὰ ἡσυχάσω εἰς τὴν εἰρκτὴν!

— Σταθῇτε, δὲν ἐτελείωσα ἀκόμη! ἐσταμάτησεν αὐτὸν ἡ Λιουδμήλα. Ἀντὶ τῶν γραμματίων σας, δύναμαι νὰ σφραγίσω εἰς ἰδιαίτερον φάκελλον τὰ ἔγγραφα μου μὲ ἐπιγραφὴν, ὥστε ἐν περιπτώσει θανάτου μου, ὁ φάκελλος οὗτος νὰ σὰς ἀποσταλῇ ἄνευ βραδύτητος καὶ ἀναποσφράγιστος.

— Λοιπόν, τώρα ἐπιτρέψατέ μου νὰ

γελάσω κ' ἐγώ! εἶπεν αὐτῇ εἰρωνικῶς ὑποκλινόμενος ὁ Βελτίστσεφ· καὶ σεῖς, βλέπω, μὲ ἐκλαμβάνετε διὰ κανένα ἀνόητον;... Μήπως ὁ «φάκελλος» σας αὐτὸς εἶνε ἀρκούσα ἐξασφάλισις; Ἰδοὺ ποῖον εἶνε τὸ καλλίτερον, Λιουδμήλα Σεργιέβνα, ἀντὶ τῶν ἐγγράφων νὰ διαμοιρασθῶμεν τὰ χρήματά μου καὶ νὰ χωρισθῶμεν διὰ παντός! Ὁ καθείς εἰς τὸ μέρος του!

— Πλάτον Βασιλεβίτς, ἀλλ' ἡμεῖς ἀγαπώμεθα, μὴ τὸ λησμονῆτε τοῦτο! μετὰ βραχεῖαν σιγὴν παρετήρησεν ἡ Λιουδμήλα διὰ τοσοῦτον κακῶς κρυπτομένου μειδιάματος, ὅπερ ἐδήλου ὅτι αὕτη γελαῖ ἐνδομύχως διὰ τὴν τοιαύτην πρότασιν· νὰ χωρισθῶμεν εἶνε ἐκ τῶν ἀδυνάτων! ἀλλὰ καὶ χωριζόμενοι, σεῖς ὁ Ἰ-διος θ' ἀρχήσετε νὰ μὲ ἀναζητᾶτε! Μήπως δὲν σὰς 'ξεύρω;

— Θεέ μου!... Ἐπὶ τέλους τί θέλετε παρ' ἐμοῦ; ἔκτος ἐαυτοῦ ἐν ἀπελπισίᾳ καὶ ταραχῇ ἀνεφώνησεν ὁ Βελτίστσεφ.

— Θέλω νὰ γείνω σύζυγός σας, ἡσύχως ἀπεκρίθη ἡ κ. Κόροβοφ.

— Ἀλλ' ἐγὼ σὰς εἶπον πλεόν ὅτι ὁ ἴδιος τὸ θέλω τοῦτο! Νομίζω, ὅτι δι' αὐτὸν τὸν σκοπὸν ἦλθον ἐδῶ! Σὰς ἔφερον ἐγὼ ὁ ἴδιος τὰ χρήματα, ἐγὼ σὰς ἐκέλευσα περὶ συμφιλίωσης, περὶ συγγνώμης, ἐγὼ ἐφάνην πρόθυμος νὰ ὑποταχθῶ, πρόθυμος εἰς μεγάλας θυσίας· σεῖς ὅμως θέτετε εἰς τὸν δρόμον μου τοῦτον ἀνυπερβλήτα προσκόμματα! σεῖς ἐξωθεῖτε τὰ πράγματα εἰς δεινὸν σημεῖον, καὶ τιθέμεθα ἀπέναντι ἀλλήλων ἐν πολεμίᾳ στάσει. Εἰς παρομοίας σχέσεις διακείμενοι, εἶνε δυνατόν νὰ σκεφθῇ τις περὶ συνοικεσίου;

Καὶ ἔστη σταθερῶς ἐνώπιον αὐτῆς μεθ' ὅφους ἄκρας καὶ τελείας ἀποφασιστικότητος.

— Λιουδμήλα Σεργιέβνα! εἰμαι ἐντελὼς ἀπηλπισμένος!... Σὰς ὁμνύω ὅτι εἰμαι καθ' ὅλα ἔτοιμος νὰ προβῶ τώρα εἰς τὰ ἀφρονέστερα μέτρα· εἰμαι εἰς κατὰστασιν νὰ ὑπάγω καὶ παραδοθῶ ὁ ἴδιος! Σεῖς, σεῖς μὲ φέρετε εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο!... Μοὶ ἀπετείνετε τὸ τηλεσίγραφόν σας· τώρα δέ, ἐπιτρέψατε, νὰ σὰς ἀποτείνω κ' ἐγώ, ὅχι πολλὰ, τρεῖς ἐρωτήσεις. Ἐπιθυμεῖτε νὰ μοὶ πωλήσετε τὰ ἔγγραφα ἀντὶ τοῦ ἡμίσεως τῶν χρημάτων μου;

— Ὅχι. Εἶπον ἤδη ὅχι, μετ' ἀποφάσεως ἀπεκρίθη ἡ Λιουδμήλα.

— Τότε, θέλετε ν' ἀποκαλύψω ἐγὼ ὁ ἴδιος τὸ κακούργημά μου;

— Ὅχι.

— Βεβαίως ὅχι, διότι τοῦτο καταστρέφει καὶ σὰς μαζύ μου! σαρκαστικῶς ἐπέξηγησεν ὁ Βελτίστσεφ, ὥστε, πράγματι ποθεῖτε νὰ γείνητε σύζυγός μου;

— Ναί, τὸ θέλω! παρρησίᾳ καὶ ἐπιμόνως ἐπεβεβαίωσεν ἡ κ. Κόροβοφ.

— Καλῶς. Ἀκούσατε λοιπὸν καὶ μὴ παρεξηγήσετε τὴν εἰλικρινειάν μου. Εἴμεθα καὶ οἱ δύο κατεργαρίδες. Ἄς μὴ τὸ κρύπτομεν, ἄς μὴ ὑποκρινόμεθα! Εἴ-

μεθα μεγάλοι κατεργαρίδες, ἀλλὰ σεῖς... μοῦ φαίνεται, εἰσθε ἀκόμη μεγαλειτέρα!.. Καὶ εἰς τοιούτους κατεργαρίδες, 'ξεύρετε, ἐν ἐκ τῶν δύο ἀπομένει, εἰς παρομοίας περιστάσεις, ἢ νὰ πνίξῃ καὶ καταφάγῃ ὁ εἰς τὸν ἄλλον, ἢ νὰ ἐμπιστευθῇ εἰς τὸν λόγον του, εἰς τὴν τιμὴν του! Διακινδυνεύσατε μίαν ἀκόμη φορὰν νὰ μὲ ἐμπιστευθῇτε!... Σὰς ὁμιλῶ ἀκόμη μίαν φορὰν τιμῶς καὶ μετ' εἰλικρινείας, ὅτι ἀπώλεσα εἰς τὸ παιγνίδιόν μου καὶ ὑποκύπτω ἐνώπιόν σας. Οὐδεμίαν ἀπόπειραν θὰ κάμω πλέον, καὶ μόνον ἐπιθυμῶ ἐξ ὅλης ψυχῆς νὰ ἡσυχάσω, ἔστω καὶ νυμφευόμενος ὑμᾶς! Ἀλλὰ μὴ με πνίγετε! Ἀφίσσάτέ με νὰ ἀναπνεύσω, ἔστω καὶ διὰ μίαν στιγμὴν!... Ἄν θέλετε νὰ γείνητε σύζυγός μου, προτιμήσατε νὰ μείνητε εἰς Πετροῦπολιν μετὰ τῶν ἐγγράφων σας καὶ τῶν χρημάτων μου. Πρὸς πλειοτέραν ἡσυχίαν σας, ἂν θέλετε, δύναμαι νὰ μὴ σὰς ἐπισκέπτομαι καθ' ὅλοκληρίαν, καὶ ἐλάττε, πράγματι, νὰ ἐπιληφθῶμεν μετὰ δραστηριότητος τοῦ διαζυγίου σας μετὰ τοῦ Κόροβοφ! Ἀλλὰ δι' ὅλα αὐτὰ, σὰς παρακαλῶ ἐν μόνον πράγμα· διακινδυνεύσατε!.. διακινδυνεύσατε μίαν ἀκόμη φορὰν νὰ μ' ἐμπιστευθῇτε! Ἄν ὅχι, τότε, ἄς ἐξολοθρευθῶμεν ἀλλήλους!... Ἐκλέξατε λοιπὸν: τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου, ἢ τὸν κοινὸν ὄλεθρον;

Ἡ Λιουδμήλα ἐσκέπτετο βαθέως καὶ σοβαρῶς. Πλήρης καὶ μακρὰ σιωπὴν παρετάθη ἐπὶ μακρόν. Ἐν τῇ ψυχῇ αὐτῆς ἐτελεῖτο ποιά τις διαμάχη.

— Λοιπὸν, ἔχει καλῶς! Ἄς ἦνε! ἀνήγειρεν ἐπὶ τέλους αὕτη τοὺς παγερῶς διαυγεῖς καὶ ἀκτινοβόλους ὀφθαλμούς της, θὰ διακινδυνεύσω! Πιστεύω εἰς τὸν λόγον τῆς τιμῆς σου, μένω!... Δύνασαι νὰ μ' ἐπισκέπηται ὥς καὶ πρότερον. Περὶ τοῦ παρελθόντος, οὔτε λέξιν!... Εἰρήνην! Πλήρη εἰρήνην, καὶ ἄς συνεργασθῶμεν!

Ἐπέθετο ἐπὶ τῶν ὤμων του τὰς ὠραίας χεῖράς της.

— Λοιπὸν, κύτταξέ με!... Κύτταξε. Πλάτον! καθάρωτερον, καλλίτερον, εὐμενέστερον!.. Ἐρρέτω τὸ παρελθόν!.. Ναί;.. ναί;

— Ναί, ἐψέλλιεν ὁ Βελτίστσεφ, ἀκουσίως, ἀρεσκόμενος νὰ παρατηρῇ τὸ ὠραῖον πρόσωπόν της, ὅπερ αὕτη ἀρχῆθεν ἔτι, κατόπιν ὅλων τῶν συμβάντων, εἶχε παρυσιάσει τοσοῦτον εὐμειδὲς τοσοῦτον ἐγγύς. Αἱ χεῖρες αὐτῆς, τοσοῦτον ἀβρῶς, τοσοῦτον ἐπαγωγῶς ἤπτοντο τῶν ὤμων του. Ἐνόησεν ὅτι πάλιν ἀκουσίως ἄρχεται αἰσθανόμενος τὴν γοητικὴν τῶν ἐλκυστικῶν θωπειῶν της.

— Τί ψιθυρίζεις; μετὰ πονηρίας εἶπεν αὕτη κλίνουσα τὸ οὖς καὶ πλησιάζουσα πρὸς τὸ πρόσωπον ἐκείνου τὴν παρειάν της· περασμένα, ξεχασμένα, αἶ; ὅλα ξεχασμένα... ναί;

— Ναί! ἔτι ἡμερώτερον, μετὰ ρίγους ἐσωτερικοῦ τινος, βαθέως καὶ πνιγομένου πάθους ἐπρόφερεν ὁ Βελτίστσεφ.

Καὶ εὐστρόφως κάμψασα τὴν ὀσφὺν αὐ-

τὴν ἀνέστρεψεν ἐπαγωγῶς τὴν κεφαλὴν μικρόν τι ὀπισθεν τοῦ προσώπου του.

— Ναί; Λοιπὸν φίλησε τότε τὴν πρότεραν Λιουδμήλαν σου!

ΙΓ'

«Ἐν ἀμοιβαίῳ σεβασμῷ καὶ ἐμπιστοσύνῃ»

Αὐθημερὸν ὁ Βελτίστσεφ ἀνεζήτησε τὴν διεύθυνσιν τοῦ κυρίου Ἀντιζίστρωφ καὶ ἔγραψεν αὐτῷ λίαν φιλόφρονα ἐπιστολήν, παρακαλῶν αὐτὸν νὰ ἔλθῃ τὴν πρωίαν τῆς αὐρίου «διὰ τὴν γνωστὴν ὑπόθεσιν».

Ὁ κύριος Ἀντιζίστρωφ δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐμφανισθῇ κατὰ τὸν ὀρισθέντα χρόνον.

— Βλέπετε πόσον ἀκριβὴς εἰμαι! Ὅπως σὰς εἶχον εἶπει τότε, ὅτι, εἰς τὴν πρώτην προσκλήσιν σας θὰ ἐμφανισθῶ, καὶ ἰδοὺ! συγκεχυμένως ἤρξατο οὗτος μετὰ τῆς συνήθους αὐτῷ οἰκειότητος τεινῶν τὴν χεῖρα. Τί, φαίνεται ἡ ὑπόθεσις ἐπείγει;... Χί! Μὰ ἐγὼ τὸ ἔξευρα, ὅτι χωρὶς ἐμὲ δὲν εἰμπορούσατε νὰ κάμετε τίποτε!

Τὸν Βελτίστσεφ ἠνώχλει ἐν μέρει τὸ ὕψος τοῦ κυρίου τοῦτου· ἀλλ' οὐχ ἤττον, τὸν προσεκάλεσε νὰ καθήσῃ καὶ τῷ προσέφερε σιγαρέτον.

— Σιγαρέτον; πονήρως μειδιῶν, εἶπεν ὁ Ἀντιζίστρωφ· ὅχι, σιγαρέτα ἔχομεν καὶ 'μεῖς' κανένα ποῦρο νὰ μοῦ φέρετε, σεῖς χωρὶς ἄλλο θὰ ἔχετε καλὰ ποῦρα!... Ἐγὼ πολὺ καλὰ καταλαμβάνω ὅτι εἰς πάντα νοήμονα ρεαλιστὴν τὸ καλὸν ποῦρο εἶνε ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἄνευ, καὶ, κατὰ δυστυχίαν, ἡμεῖς δὲν ἔχομεν τὰ θυλακία πλήρη.

— Εἴχετε εἰπῇ ὅτι εἰμπορεῖτε νὰ κατορθώσετε τὸ διαζύγιον; προκαίνων εὐθὺς εἰς ἔργον ἤρξατο ὁ Βελτίστσεφ.

— Τὸ διαζύγιον; μάλιστα, εἰμπορῶ καὶ μετὰ φανῶν καὶ λαμπάδων μάλιστα!

— Ὅχι, ἀφήσατε τὰ ἀστεῖα...

— Δηλαδὴ χωρὶς τὰ χωρατὰ! καὶ μὲ μεγαλοπρέπειαν καὶ χωρὶς μεγάλοπρέπειαν! Ἄν καὶ φρονῶ ὅτι μὲ τὸν Κόροβοφ· καμμία μεγαλοπρέπεια δὲν χρειάζεται.

Καὶ ἀνάψας ἐκλεκτὸν σιγάρον ὁ κύριος Ἀντιζίστρωφ, ὡσαύτως ἄνευ φιλοφρονήσεως, ἐβυθίσθη ἐντὸς μαλακοῦ ἐδράνου, θέσας τὸν ἓνα πόδα ἐπὶ τοῦ ἐτέρου. Διὰ τῆς στάσεως ταύτης ἤθελε νὰ δείξῃ οὗτος τὴν ἀνεξαρτησίαν του.

— Ἀλλὰ βλέπετε, ὁ Κόροβοφ δὲν θέλει, παρετήρησεν ὁ Βελτίστσεφ.

— Δὲν τὸν ἀφίνετε!... Πολύ, βλέπετε, μᾶς ἐνδιαφέρει ἡ θέλησίς του! Ἐγὼ καὶ παρὰ τὴν θέλησίν του θὰ διεκπεραιώσω αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν.

— Ἰδοὺ κυρίως τί ἐπεθύμουν νὰ μάθω· ἤθελον νὰ γνωρίζω πῶς θὰ τὸ κατορθώσετε.

— Ἐ! λόγια θέλετε!... Δὲν σὰς τὰ εἶπα! μετὰ πονηρίας ἐγέλασεν ὁ Ἀντιζίστρωφ. Αὐτὸ εἶνε τὸ ὀχύρωμά μου!... αἱ κύριαί βάσεις μου σὰς εἶνε γνωσταί

ἤδη, δηλαδή, ὅτι σεῖς καί ἡ κυρία Κόροβοφ θά εἰσθε ὅλως διόλου κατὰ μέρος, πῶς δέ θά τὰ καταφέρω, τοῦτο εἶνε τὸ μυστικόν μου· εἰπέτε μου μόνον, θέλετε ἢ δὲν θέλετε;

— Δι' αὐτὸ σὲς προσεκάλεσα.

— Καταλαμβάνω. Λοιπὸν ἀφοῦ θέλετε τότε ἄς συμφωνήσωμεν.

— Καί θά τελειώσῃ γρήγορα αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις;

— ὦ, πολὺ γλήγορα! ἓνα μῆνα, τὸ πολὺ δύο, ποτὲ ὅμως περισσότερον, διότι βλέπω τί πρόσωπον εἶνε αὐτὸς ὁ κύριος Κόροβοφ. Ἐγὼ κοσκινίζω τὸν ἄνθρωπον καί καταλαμβάνω τί εἶδους εἶνε· διὰ τοῦτο σὲς λέγω ὅτι μὲ τὸν Κόροβοφ, ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ δὲν θά ἔχει πολλὰς περιπλοκάς. Θά τὴν τελειώσω γρήγορα! Καί ὅταν ὅλα αὐτὰ τελειώσουν εὐνοϊκῶς, συγκατατίθεσθε νὰ μοῦ δώσετε πέντε χιλιάδας;

— Βεβαίως, περὶ τούτου οὔτε λόγος κἂν νὰ γίνεταί, συνήνεσεν ὁ Βελτίστσεφ.

— Ἄλλ' ὅχι, πάντοτε εἰμπορεῖ νὰ γείνεται λόγος, ἀλλὰ τί πρὸς τοὺς λόγους· κατὰ τὴν ἐνεστῶσαν ὅμως περίστασιν πρέπει νὰ γείνῃ συμβόλαιον.

— Καί τοῦτο γίνεται.

— Βέβαια! Αὐτὸ εἶνε τὸ προτιμότερον. Ἐγὼ εἶμαι, ἔξυρτε, ἄνθρωπος εὐθύς καί τίμιος, καί εἰλικρινὴς ἄνθρωπος, πρὸς τούτοις δὲ καί «μικρὸς ἄνθρωπος»· διὰ τοῦτο δὲν ζητῶ νὰ σὲς γδύσω, ἀλλὰ σὲς ζητῶ κατὰ συνειδήσιν, διότι, ὡς τίμιος ἐργάτης, γνωρίζω, τί θά εἴπῃ κόπος, καί τὸ κάθε ἔργον τὸ ἐκτιμῶ κατ' ἀξίαν ὅ,τι ἀξίζει. Μάλιστα. Καί λοιπὸν ἰδοῦ, στοχαζόμενος τὴν παροῦσαν ὑπόθεσιν, συμπεραίνω, ὅτι, κατὰ συνειδήσιν, ἀξίζει πέντε χιλιάδας, καί διὰ τοῦτο δὲν ζητῶ περισσότερα.

— Τοῦτο περιποιεῖ τιμὴν εἰς τὴν εὐσυνειδησίαν σας! μετ' ἀδιαφορίας ἐμειδίξεν ὁ Βελτίστσεφ.

— Ἡ εὐσυνειδησία μου ἀφορᾷ ἐμέ! Ἐγὼ τὴν γνωρίζω! Καί δίκην ἀρκτοῦ περιεστράφη ἐπὶ τοῦ καθίσματός του ὁ κ. Ἀντιζίστρωφ. Πῶς θά κάμωμεν λοιπὸν διὰ τὸ συμβόλαιον;

— Σὲς ἀκούω, ἐλαφρῶς νεύων ἐπρόφειρεν ὁ Βελτίστσεφ.

Ὁ κ. Ἀντιζίστρωφ ἐμάσησε μεταξὺ τῶν ὀδόντων του τὸ ἀπολειφθὲν σιγάρον, σκεπτικῶς θεωρῶν πρὸς τὴν ὁροφὴν, ἔπτυσεν ἐπὶ τοῦ δαπέδου καί ἔβαλε ἐλαφρὸν μυκηθμόν.

[Ἐπειτα συνέχεια].

ΑΓΓΛ. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

A. SCHNEEGANS

ΣΙΚΕΛΙΚΗ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

[Συνέχεια]

ΙΕ'

Ἀδύνατον ἦτο κατὰ τὴν ἐσπέραν ταύτην εἰς τὸν Ρωμαῖον νὰ ἐργασθῇ· μυρίαί σκέψεις ἐβασάνιζον τὸν νοῦν αὐτοῦ, περιεστρέφοντο δὲ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τὴν θυγατέρα του καί τὴν ὑπόσχεσιν, ἣν τῇ ἔδωκε νὰ φεισθῇ τῆς ζωῆς τοῦ σωτήρός της ἀξιωματικοῦ.

— Ἀθῶο παιδί! διελογίζετο, δὲν ἔξυρεις τί ζητεῖς! οὔτε ἐγὼ εἶμαι εἰς θέσιν νὰ σοὶ τὸ δώσω· τοὺς ἐχθρούς του μὴ τοὺς ζητεῖς μεταξὺ τῶν φίλων μας. ὦ, ἐκεῖ δὲν ὑπάρχουν, ἀλλὰ κρύβονται πολὺ πλησιέστερον ἀπὸ ὅσον ὑποθέτεται!

Ἠγέρθη ἀποτόμως καί ρίψας μακρὰν τὰ ἐργαλεῖα αὐτοῦ ἐβημάτιζε πυρετωδῶς ἐντὸς τοῦ δωματίου.

— Καί πῶς ἤμπορῶ ἐγὼ νὰ ἀπαλλάξω τὸν Ἐκαρτ φὸν Χάτβιλ ἀπὸ τὰ φοβερά δίκτυα τῆς καταχθονίου αὐτῆς κομήσης;

Αἰφνης βαρὺ καί μεμετρημένον βῆμα ἀντήχησεν εἰς τὸν διαδρόμον· μετ' ὀλίγον δὲ ἀνοιχτὰς ἀποτόμως τὴν θύραν εἶδεν ἐνώπιόν του τὸν παλαιόν του φίλον, τὸν μαρκήσιον τῆς Ροβέρα.

Χωρὶς νὰ ἀποκαλυφθῇ, ἐνηγκαλίσθη τὸν φίλον του καί εἶπεν αὐτῷ μεγαλοφώνως:

— Ἐ! Ρωμαῖε! γιὰ κύττα με, μὲ ἀναγνωρίζεις;

— Τί θέλεις νὰ 'πῃς μ' αὐτό, μαρκήσιε; τῷ ἀπῆντησεν ἐκπληκτος ὁ Ρωμαῖος.

Ὁ μαρκήσιος ἐγέλασε τὸν εἰλικρινῆ καί ἡχηρὸν γέλωτά του καί καθήσας ἐπὶ τινος καθίσματος, ὅπερ ἔτριξεν ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ πελωρίου σώματός του,

— Νά, τῷ λέγει, τελείωσε μία γιὰ πάντα αὐτὴ ἡ μαρκησιοκυμωφidia! ὁ μασκαρομαρκήσιος ἔγινε πάλιν ὁ Ἰωσήφ Ροῦσσος καί ἐπομένως ὁ νόμιμος μαρκήσιος δὲν εἶνε ἄλλος ἀπὸ αὐτὸν ποῦ βλέπεις ἔμπροσθέν σου, καί ὁ ὁποῖος σὲ ἀγαπᾷ, παλαιέ μου φίλε, περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλην περίστασιν. Πῶς τὰ κατὰφεραν αὐτοὶ οἱ βασιλόσκυλοι, δὲν ἔξυρῶ, αὐτὸ ὅμως μὲ κάνει νὰ παραδεχθῶ ὅτι ὑπάρχουν μεταξὺ τῶν καί τίμοι ἄνθρωποι. Χά, χά! τί λές, Ρωμαῖέ μου, δι' αὐτά; Ἀ! ὡς ἐκ περισσοῦ σοῦ λέγω, ὅτι ὁ διοικητὴς ἔμαθε ὅλα τὰ κατὰ τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Ἀντωνίου Μέρλου· καί ἄς φυλαχθῇ καλά, διότι ἔξυρεις ὅτι κατὰ τὴν ἐποχὴν, κατὰ τὴν ὁποίαν ζῶμεν, τὸ κρέμασμα εἶνε τὸ ἀπλούστερον πρᾶγμα!

— Ἀντωνῖνος, ἀνέκραξεν αἰφνης ὁ Ρωμαῖος, ἀλλὰ αὐτὸς εἶνε στὰ βουνά, ὥστε...

— Καλὲ ποιά βουνά; αὐτὸς εἶνε στὴ Μεσσήνη μασκαρεμένος καλόγηρος καί τί νὰ σοῦ 'πῶ, πολλοὶ τὸν κυνηγοῦνε....

Ὁ μαρκήσιος ἐξηκολούθησε διηγούμε-

νος μεγαλοφώνως, ἀλλ' ὁ Ρωμαῖος δὲν τὸν ἤκουε πλέον. Ἐσκέπτετο. Ὁ Ἀντωνῖνος ἦτο λοιπὸν εἰς τὴν Μεσσήνην, ἐπομένως, ἂν δὲν ἔμαθε, πολὺ ταχέως θά ἤκουε τὰ κατὰ τὸν Ἐκαρτ καί θά ἐμάνθανε τὴν σκηνὴν τῆς ἐν Βαδιιάτσα καταστροφῆς· δὲν ἀμφέβαλλεν ὅτι ὁ Ἀντωνῖνος θά ἐπίστευε τὰ ψεῦδη, ἅτινα ἐμελλον οἱ κακόβουλοι νὰ τῷ διηγηθῶσι περὶ τῆς θυγατρὸς του, τῆς μνηστῆς του δηλαδή, ἐγνωρίζε δὲ κάλλιστα τὴν φύσιν καί τὰ ἄγρια ἐνστικτα τοῦ υἱοῦ τοῦ Σαλβατόρου Μέρλου. Πολὺ ἐφοβεῖτο ὁ Ρωμαῖος διὰ τοῦ ἀξιωματικοῦ τὴν ζωὴν, ἣν ὑπεσχέθη εἰς τὴν θυγατέρα του νὰ σώσῃ παντὶ τρόπῳ. Ὁ μαρκήσιος διεκόπη ἀποτόμως· πρὸ αὐτοῦ ἴστατο ὁ Ρωμαῖος σύνοφρος· ἔλαβε τὴν χεῖρα αὐτοῦ καί,

— Φίλιππε, τῷ λέγει, εἶσαι ἔτοιμος νὰ κάμῃς δι' ἐμέ, τὸν παλαιόν σου φίλον, ὅ,τι καί ἐγὼ εἰς τὴν θέσιν σου θά ἔκαμνα; Πρόκειται περὶ τῆς τιμῆς τοῦ ὀνόματός μου!

Ὁ γέρων μαρκήσιος ἐξκνέστη.

— Ἀκού λέγει! ἀμέσως, φίλε μου! Λέγε ποῖος τὴν προσέβαλε; τὸ ὄνομά του! καί μὰ τὸν ἄγιον...

— Ὅχι δά, μὴν ἐξάπτεσαι! δὲν πρόκειται περὶ φόνων, πρόκειται νὰ σώσωμεν ἓνα ἄθῳν ἀπὸ αἰσχρο μηχανοραφίας.

— Τόσον τὸ καλλίτερον· τί πρέπει νὰ γίνῃ, διάταξέ με καί εἶμαι ἔτοιμος διὰ τοὺς φίλους εἰς ὅ,τι μοῦ ζητήσουν.

— Τοὺς φίλους; ἀλλὰ ἐὰν δὲν ἦτο φίλος;

Ἡ ζωηρότης τοῦ μαρκησίου διεκόπη αἰφνης.

— Δὲν εἶνε φίλος; ἀλλὰ πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ ὑποθέσω ὅτι σύ, ὁ Ρωμαῖος, θέλεις νὰ βοηθήσῃς ἐχθρόν;

Ὁ Ρωμαῖος τὸν παρετῆρει ἀτενῶς.

— Πρὸ ὀλίγου εἶπες, Φίλιππε, ὅτι ὑπάρχουν καμμίαν φορὰν καί τίμοι ἄνθρωποι μεταξὺ τῶν ἐχθρῶν — λοιπὸν τίμιος καί ἄθῳς εἶναι ἐκεῖνος διὰ τὸν ὁποῖον σὲ παρακαλῶ.

— Ποῖος εἶναι;

— Κάθησαι, ἐκεῖ θά εὔρῃς τὰ ἀναγκαῖα διὰ νὰ γράψῃς· γράψε λοιπὸν ὅ,τι σοῦ ὑπογορεύσω καί μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον, θά μάθῃς τὸ ὄνομά του.

Δυστροπῶν ὁ μαρκήσιος ὑπήκουσε· δυσκόλως ἡ γραφὴ ἐξήσκει ἐντὸς τῶν τιλιδῶν χειρῶν του τὸ καθήκον τῆς!

— Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος ἐκείνους ποῦ ἔβγαλαν τὸ γράψιμο! τί θέλεις, Ρωμαῖε! Πές μου τί θέλεις, εἰς ποῖον ἀποτείνεσαι καί ποῖος ὑπογράφει· καί σοῦ ὑπόσχομαι νὰ σὲ εὐχαριστήσω.

Τοσοῦτον ὅμως τὸν συνεκίνησε τὸ βλέμμα τοῦ φίλου του, ὅστις τῷ ἐζήτηε τὴν θυσίαν ταύτην ἐν ὀνόματι τῆς παλαιᾶς των φιλίας, ὥστε κατέβαλε τὴν ταραχὴν του καί περιέμενε νὰ τῷ ὑπαγορεύσῃ, ἵνα γράψῃ.

— Λοιπὸν, λέγε βρὲ ἀδελφέ, καί μὴ μ' ἀκοῦς, λέγω πολλὰ καμμιά φορὰ, ἀλλὰ μὴ τὰ ἀκοῦς καί ὅλα· εἶμαι ἔτοιμος, ἀρχισε.

Εἰς τὸ προσέχεις:

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΒΙΒΛΙΟΝ ΑΝΕΥ ΕΙΚΟΝΩΝ

Ἐκ τῶν τοῦ

Χ. ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥ ΑΝΔΡΕΕΝ